

man, Peter. Jij geen tent hebben? Sneeuw gauw komen. Wij samen gaan, ugh?"

Maar Karel weigerde. Hij zei dat hij te veel haast had.

Toen wees hij op een geweer dat, zodra hij in de tent kwam, zijn

aandacht getrokken had. Het was een dubbelloops geweer van uitnemende kwaliteit — de meeste Eskimo's bezaten zulke wapens niet.

„Mooi geweer,” de Eskimo knikte en lachte breed. „Van Ekeberg gekregen. Goed man, Peter. „Ik en Peter . . .” en hij wees op zijn borst, een gebaar dat beteekende dat hij en Peter de beste maatjes waren.

Plotseling rees een gedachte bij Karel op.

„Reis je misschien met Ekeberg?” vroeg hij.

Zijn gastheer begon luid te lachen. „Nee, nee, ik alleen reizen.”

Karel stond op om afscheid te nemen, hij gaf de Eskimo een hand, toen deed het geluid van voetstappen die de tent naderden hem verbaasd omkijken.

Een oogenblik later verscheen een blanke man in de tentopening die door een Eskimo op de voet werd gevolgd. Toen de blanke Rycroft zag bleef hij staan.

„Hallo!” groette hij.

„Hallo!” antwoordde Rycroft.

(Wordt vervolgd).

De Eskimo's van Labrador

door NANNIE VAN WEHL.

LABRADOR is een groot schiereiland, in het Noord-Oosten van Noord-Amerika. Daar is de zomer zoo kort en de winter zoo lang, dat het uiterst dun bevolkt is. Er wonen Eskimo's en blanken, die er handel drijven of visschen of jagen, en enkele die de roeping hebben de kinderlijke, vriendelijke Eskimo's te willen helpen.

Helpen — ja. Want de Eskimo's kunnen minder dan enig ander natuurvolk tegen den invloed van de beschaving. Zoodra ze te maken krijgen met nieuwe gewoonten, ander voedsel, vreemde menschen, beleven ze er vaak de grootste ellende van.

Dr. Samuel Hubbon, een arts uitgezonden door een Engelsch zendingsgenootschap, vertelt onderhoudend en boeiend van de Eskimo's op Labrador, waar hij bijna tien jaar gewerkt heeft, totdat zijn gezondheid hem begaf. Hij schreef twee boeken over ze en een mooi Nederlandsch tijdschrift: „Medische Nood!” nam allerlei uit die boeken over, om te laten zien dat de Engelschen in Labrador voor de Eskimo's doen, wat de Nederlanders in Oost- en West-Indië voor de inlanders doen.

Dokter Hubbon vestigde zich in Okah aan de kust van Labrador en moest een strook langs de kust bereizen van 1000 km lengte, om overal de wijd verspreide, zeer kleine Eskimo-nederzettingen te helpen.

De Eskimo's bewonderen wel zeer al de mooie dingen die de blanken meebrengen en vinden hen wel heel wat knapper dan zichzelf, maar toch zijn ze geweldig trotsch op hun volk. „Wij Eskimo's, wij alleen kunnen de bitterste kou verdragen, in sneeuw hutten wonen, met zware harpoenen de walrussen aanvallen en buit maken. Wij zijn Innrei (dat beteekent: Het Volk).

Ja, ze hebben prachtkwaliteiten, de Eskimo's. In hun zuivere lucht hebben ze gezond geleefd, hebben de felste koude, de zwaarste vermoeienis doorstaan, hun wonden, die ze op de jacht opdeden, genazen of vanzelf of ondanks de onhygienische behandeling van hun eigen medicijnmeesters. De diepste wonden naaien ze met hetzelfde gereedschap, waar ze hun laarzen mee vervaardigen en alles komt — kwam! goed terecht.

Want de menschen, die geïsoleerd zoo sterk zijn, zijn ontzettend „vatbaar.” Hun lichaam heeft nooit iets te maken gehad met al de bacteriën waar de Europeanen onder lijden en waar ze langzamerhand tegen kunnen.

Toen de blanken dan ook kwamen, met de beste bedoelingen en niemand er aan dacht, dit vriendelijke, vroolijke volk kwaad te doen, werd hun opeens het ergste kwaad aangedaan. Een blanke, die licht verkouden was, stak een heel dorp Eskimo's aan, en ze werden allen zoo zwaar

verkouden, dat menigeen stierf.

Geregeld treedt er een influenza-epidemie bij hen op met zeer groote sterfte. Toen hier in Europa de influenza-epidemie van 1918 zooveel slachtoffers maakte sterven de Eskimo's haast uit. In één dorp b.v. stierven 280 van de 330.

Het kleine aantal dokters dat op Labrador werkt, beschouwt als zijn voornaamste taak: influenza voorkomen.

Dr. Hubbon had ^{een} Eskimo in dienst als leider van de hondenslee, waarmee hij reisde. Een man met ongelooflijke spierkracht, geregeld legde hij naast de honden, dus te voet, 65 Km per dag af, dat is viermaal de afstand den Haag—Leiden! Dan ging hij in zijn gewone kleeding van robbevel in de sneeuw slapen. Hij kreeg mazelen . . . en stierf.

De Europeanen hebben de Eskimo's ook de kinkhoest en de bof gebracht, waarvan ze doodziek zijn. En de tuberculose maait hen weg. Er worden heel wat kindertjes geboren bij de Eskimo's, en toch gaat het volk snel in aantal achteruit.

De wereld wil graag alles in 't werk stellen om dit belangwekkende volk te behouden. Maar de best bedachte middelen hebben vaak een geheel onverwachte uitwerking. Hier en daar treedt b.v. wel eens hongersnood op, als de robbenvangst mislukt is. De zendelingen gingen dan de dorpen, die door den hongerdood bedreigd werden, voorzien van voedsel. Van het beste, zuiverste en degelijkste wat een Europeaan zelf kon hebben en vooral: gemengd, want wij Europeanen zijn immers overtuigd, dat de voeding beter is, naarmate die meer gemengd is. De Europeesche huisvrouw beschouwt 't als een eerste plicht, voor afwisseling in 't eten te zorgen: meelspijzen, vleesch, groente en fruit.

De dorpelingen, die aldus gevoed werden, werden in minder dan geen tijd bleek, mager en zonder weerstandsvermogen, zoodat de eene ziekte na de andere hen wegsleepte. En redding kwam pas, toen de zendelingen ver in 't Zuiden walvischspek konden kopen en in vaten laten aanvoeren.

In 't Zuiden van Labrador kunnen Europeesche voedingsmiddelen makkelijker ingevoerd worden

Cliché welwillend afgestaan door Simavi. (Steun in medische aangelegenheden voor Inlanders.)

dan in de havens, die zoovele maanden van 't jaar ontoegankelijk zijn door 't ijs.

Het onverwachte gevolg hiervan is: dat de Zuidelijke Labrador-Eskimo's véél zwakker zijn dan de Noordelijke, die zich vanzelf bij hun walvischspek en walrusvleesch moeten houden!

Omdat Eskimo's zoo weinig weerstand hebben tegen ziekte en kwalen, worden ze niet oud, hoe sterk ze ook in hun jonge jaren waren. De zeventig halen ze haast nooit, de enkele in hun midden, die 't tot boven dat wonderbaarlijke getal brengt wordt als een curiositeit beschouwd en aan de reizigers vertoond. Zwaar is het werk van de zendeling-artsen in Labrador. 's Zomers leggen ze de geweldige afstanden tusschen de kleine nederzettingen af per kajak langs de kust. Een kajak heeft iets weg van onze kano. De winter is het beste reisseizoen, per hondenslee legt men gemakkelijk 60 tot 80 km per dag af. Maar tusschen zomer en winter liggen heel wat weken, dat 't reizen onmogelijk is. Wee de ongelukkige, die in den winter reist en door een te vroege dooi overvallen wordt! In de zachte sneeuw kunnen de honden geen houvast vinden en de voerman moet zijn beesten dan op de slee laden en zelf trekken!

„Maar,” schrijft Dr. Hubbon, „wij vergeten vermoeyenis en tegenspoed en denken slechts aan de vriendelijke inboorlingen, die wij mogen helpen.”

Mag het den artsen gelukken dit volk te beschermen tegen de vele gevaren, die het van alle kanten bedreigen.